

Domonkos László

Ivó a Rózsaszín Cicákhoz

Nem volt kinn két hatalmas rózsaszín női mell a bejárat két oldalán, nem voltak rózsaszínűek az ajtók, az ablakkeretek, semmi. Odabenn nem voltak műszörmés bárskékek, sem steppelt bőr bárpult, amit a tükörfal megkettőzve mutatott volna a káprázó szemeknek. Rózsaszín cseppkőbarlang-utánzat meg félmeztelen lányok sem voltak – a miniszoknyás, mélyen dekoltált pincérnők viszont ugyanúgy nem voltak hajlandók, mint emezek, noha a bedugdosott bankókat, a bugyipénzt – itt nem így hívták, csúnyább neve volt – persze elfogadták...

Sarokház volt a kiskörúton, virított a neonfelirat: Jégkunyhó. Mindenki Jegesnek hívta. Fönn az emeleten az öreg Karikót legalább annyian ismerték, mint magát a Jegest: az öreg zenebóhóc Isten tudja, hány hangszeren játszott, magánórákat adott (engem dobolni tanított), két fia, a Jani meg a Laci ugyanilyen zenebolondok voltak, egyikük zongorázott, a másik basszusozott, a fene tudja, hány zenekarban és hány éven át.

Odalenn dob volt meg zongora, egyszer-kétszer, átmeneti időre basszusgitár vagy szaxi, de jellemzőnek egyféle dzsesszesített-modernizált bárzene számított: legtöbbször rekedtes hangon bluest énekelt egy gyulladtszemű fiatalember a szinte teljes sötét-

ségben. „Még két hubi?” – hallatszott rendre valamelyik pincérlány hangja a szomszéd asztaltól, egy perc múlva már látszottak is az egymásba gabalyodott párok közt ördögi ügyességgel keresztülsikló, igéző kontúrjai.

A színházból léptek meg, az utolsó felvonás előtti szünetben. Ráadásul valami opera ment, a Traviata vagy a Parasztbecsület, vagy valamelyik másik, mindegy. Útközben elkanyarodtak a Lófarába, zárás előtt még éppen bekapthattak a talponállórészlegben két-két felest, ennyi kezdetnek éppen elég is volt, Halápi Katika az utcán – a távolban, a túloldalon már látszott a neonfelirat – belekarolt: „és csak lassút fogunk táncolni, Gabikám, csak lassút, igen...” Zsuzsa Sanyival táncolt, elmélyülten harapdálta a fülét és csókolgatta a nyakát, Sanyi illedelmesen, kicsit visszafogottan imbolygott, tiszteletben tartva, hogy a lány a vállára dőlve koncentrált. Az asztalnál Katika egyfolytában vihogott, szapora kacarászásai közben nem is igen figyelt, Gábor Sanyival összenézve vette észre a sötétből közvetlenül előttük kibontakozó alacsony, kicsit görnyedt alakot. Már meg is szólalt, kicsit akadozva, nagyon alázatos, megjátszott udvariassággal: „Lipi vagyok. Lipi Móravárosból.”

„Gabikám, ne törődj semmivel, megyünk a Rózsaszín Cicákhoz” –

Miklós vissza-visszatérő, kedves-évődő megjegyzése után sem tudtuk, hogy a Wesselényi utca 58. szám alatti háromemeletes ház több mint 130 évvel ezelőtt bizonyos Messinger Ármin nevezetű, nagyszombati születésű ingatlankereskedő megrendelésére készül el (neki tervezték és építették a közelben például a Vörösmarty u. 3/a alatti épületet is), utcai portálja évtizedekig különféle üzlethelyiségeknek ad otthont, majd a nyolcvanas évek közepén szemmet vet rá a több mint sajátos előéletű Pásztor Bertalan, és a Kádár-rendszer agóniájának kezdetén, még 85-ben itt hozza létre a szovjet hódoltságébéli Budapest első igazán híres, már valóban nyugati stílusú éjszakai mulatóját. „Rózsaszín álomvilág” – duruzsolt a hívogató valamikor ’86 novemberében a KGB fedőszervezeteként működő Nemzetközi Újságíró Szövetség (NÜSZ) lapjában, az Interpress Magazinban. „A fiákerek hangulata az úrhajók korában! Ezt 160 féle egzotikus italkülönlegességünk, kívánság szerinti koktéjaink, illetve cicakoktéjaink idézik fel. Este 10-től zongoristánk eredeti pesti slágerekkel teszi színessé az éjszakát. Cseppkőbarlagunkban amerikai biliárd áll tisztelt vendégeink rendelkezésére. A város szívében, a Nemzeti Színház mellett, reggel 9-től reggel 5-ig várjuk önöket. A felszolgáló cicahölgyek kedvességükkel és bájosságukkal még rózsaszínűbbé teszik az itt eltöltött órákat.”

A két hatalmas rózsaszín mell már messziről látszott. Állítólag eredetileg Rózsaszín Cicik lett volna a név, ezt azonban, jellegzetes Kádár-kori álszentséggel, nem engedélyezték, de a Rózsaszín Cicák, az maradhatott, a két bazi nagy rózsaszín félgömbbel

együtt. Sztriptíz persze volt – olykor, de ami sokkal nagyobb szenzációt kellett, néha lesbi-show is –, ez magával a csodával határosnak számított. Megfordult itt az akkori éjszakai élet színe-java, feltörekvő aranyifjak és rutinos, régi iskolákat járt öreg rókák, többek között például az úgynevezett energolos triumvirátus, Portik Tamás, Drobilich Gábor és Ferencsik Attila, de törzsvendég volt a később meggyilkolt nagy drogos, Domák Ferenc („Cinóber”) is.

Pásztor úrral Miklós néha el-elbeszélgetett, Gyöngyösről, a barátnője apjától hordták a bort, Miklóstól tudtam meg azt is, hogy Pásztor úr a moncsicsiknek köszönhette a Rózsaszín Cicákat: miután diadalmas disszidensként hazatért Amerikából, hozta a baabarcú majmocskákat. Ezen rendesen meggazdagodott, ebből lett a mulató meg az egész éjszakai birodalom. Miklós szerint azt hitte magáról, ő Magyarország leggazdagabb embere („miért, hát nem az volt?”), közben egy fillérje sem volt, vagy alig valamije. Ez úgy lehetett – mi volt lehetetlen a rendszerváltás után erre mifelénk, a nyolcvanas-kilencvenes évek fordulóján meg a kilencvenes években? –, hogy rendesen behúzták a csőbe. Megfigyeltem, azokat lehet a leginkább, akik azt hiszik magukról, ők aztán már mindenféle hájjal meg vannak kenve, bőven, jó vastagon. Vannak a fenét. Önhitt, ostoba barmok. Pásztor úrtól a rendőrség, néhány apróbb cica-jelenség elnézése vagy enyhébb kezelése fejében, elvárt némi apróbb jelentéseket – ő meg súgott, mint jó tanuló a matekórán, rendszeresen és szorgalmasan, precízen és jóakaratólag. Így kihallgat(hat)ott egy beszélgetést

a bárpultnál, ami persze nagy ravaszul éppen arra volt hivatott, hogy ugyan hallja már meg a drága Pásztor úr. Egy ismerős, menő ügyvédnek a haverja éppen átadott tízezer dollárt azzal, hogy Bécsben ugyan tegye már be a bankba. A halacska ráharapott a csalira: Pásztor érdeklődve megkérdezte, hogy megy ez, ő is nyitna bankszámlát odakinn. Az ügyvéd készségesen tájékoztatta, elmondta, jó a kamat, ha megy ki, csak egy bankkártya kell, és bárhol Nyugaton ott vesz ki és anynyit, ahol és amennyit akar. Pásztor úgy döntött, kimegy az ügyvéddel a számlanyitásra. Több sem kellett Osztap Benderéknek: éppen erre vártak. Az ügyvéd haverjai kivettek egy irodahelyiséget a Mariahilferstrasse egyik mellékutcájában és átalakították bankká. Olyan varázslatosan rendezkedtek, hogy néhai jó Grigorij Alekszandrovics Patyomkin vagy éppen Sztálin elvtárs nyugatiakat elkápráztatni képes vidéki párttitkárjai is elismerően csettintettek volna: cégtábla, pult, számítógép, banki alkalmazottak, minden, ahogy kell. Az ügyvéd egy echte wiener dialektusban beszélő hölgygel lebonyolította a „számlanyitást”, a moncsicsi-bajnok erről kapott egy igazoló okiratot, miközben sűrűn szóltak a telefonok, a komoly bankforgalmat látványosan bizonyítandó. Pásztor úr már elsöre derekasan szép summát tett be Bender-számlájára, ezután hetente-kéthetente járt ki pénz-betevétési ügyekben. Így ment ez vagy két évig. Kivenni esze ágában sem volt sokáig. Hadd gyűljön csak... éppen így gondolták Osztapék is.

Tudvalevő, mennyire megjön évés közben az étvág, mesélt tovább Miklós. Pásztor, már-már világmág-

násnak képzelvén magát, úgy döntött, megveszi a szomszédos Wesselényi utcai ház pincéjét is, a cicák-komplexumot bővíttendő. Mindent elintézett, az aktushoz már csak a vételár kifizetése szükségeltetett. Mivel a forint gyenge volt, indult hát Bécsbe. Ahol persze kiderült minden. Az is, hogy az egérfogó tökéletesen működött: nem tehetett feljelentést, hiszen hosszú időn át valutában komoly összegeket csempészt ki külföldre. Kénytelen-kelletlen csöndben kiszállt a buliból, s mivel a folytatók messze nem rendelkeztek megfelelő moncsicsis tapasztalatokkal, a Rózsaszín Cicák viharos gyorsasággal tönkrement, 94-ben be is zárt. A gigantikus rózsaszín cicik még sokáig ott voltak, nem messze az Almássy tértől, azután már csak a rózsaszínű ablakkeretek voltak láthatók a Wesselényi utcában, közel a Nemzeti Színházhoz.

A Rózsaszín Cicákat úgy is hirdették, hogy az ország első sztriptízbárja. Pedig az – már 1968-ban! – a Szeged bárban volt először Magyarországon. Lipi erről is mesélt. „Sokat járok oda is, teccik tudni” – makacsul teccikezett bennünket, a lányokat következetesen a hitveseinknek aposztrofálta, amit Halápi Kati egészen eszelős vihogással, de még Zsuzsa is bensőséges-meghitt, félig gunyoros, félig megilletődött somolygással kommentált.

A Jegesben, idővel meg lehetett szokni, fel-felbukkantak a Lipihez hasonló alakok. Általában beérték egy-két kör itallal, cserébe lyukat dumáltak-meséltek az ember hasába, és több mint kétes üzleti lehetőségeket villantgattak meg olykor, szerény és jóindulatú határozottsággal. A közönyös visszautasítástól nemcsak hogy nem sértődtek meg, ellenkezőleg: buzdítás-

A zarándok léptei

nak, beleegyezésnek vették egy újabb baráti potyaital-körre és további parttalan dumára. Mikor Lipi látta, idővel mennyire elmélyedünk vagy legalábbis elmélyedni igyekszünk partnernőink bájaiban – tánc közben vagy akár az asztalnál, mindegy –, némi somolygós kommentek után távozott, akár még tapintatosnak nevezhetően is. A sleppje, a hozzá hasonló figurák pácolt cigarettákat szívtak, számunkra tökéletesen ismeretlen elnevezésű italokat fogyasztottak, és bizonyos jóakarátú elnézéssel tekintettek át örökösen marhászkodó-csajozó ifjúságunk borzas feje fölött – mintha romlatlan ökörködéseinkkel és permanensnek tűnő élvhjásházkodásainkkal szórakoztattuk volna őket, de meglehet, már csupán azzal is, hogy olykor egy-két körre meghívtuk valamelyikőjüket – rendszerint a legrámenősebb Lipi-féléket –, és főként: hallgattuk kérkedő kalandokkal és többnyire enyhén tanulságosnak szánt végkifejlettel ékes történeteiket.

Katika is, Zsuzsa is élvezték Lipi és cége mind rendszeresebb társaságát, a suliban is hatalmasan cinkos lendülettel dobták be időről-időre Lipi nevét – már az elnevezés elhangzása elég volt a féktelen jókedv egetverő kifejezésére. Lipi nagy négyes jelszó és kollektív szimbólum, összekovácsoló idol-elnevezés és a nagybetűs életbe

bevezető titkos belépési kód lett, egyszerre és diadalmasan. Gyakran még gondolni is igen jó volt rá. Valami más jelentett, valami eredetit és izgalmasan szokatlant, talán bűnösen tiltottat vagy legalábbi nem nagyon tanácsoltat, körözött cowboyt az ivóban, másformájú csirkét a baromfiólbán, egzotikus majdnem-tiltott gyümölcsöt, amit ha kissé kerülünk is, borzongatóan kelleme vele foglalkozni.

*

A legrövidebb és a leggyorsabb út az Almássy téren keresztül vezetett ki a körútra, a Nyugati felé menő villamoshoz. A borongós-sötét, nedves és kedvetlen, hideg reggelben caplattunk végig sietősen a Wesselényi utcán, el kellett érni a korai szegedi intercitit. A tér előtt átmentünk a túloldalra, úgy közelebb lesz a megálló, ha kiérünk. Nézd, itt volt, mutatott Ildi jobbra, hány éve is már, hogy meghalt Miklós, kérdezte hirtelen, mint akinek az éppen elhagyott sötét, irodaszerű helyiségről ez jutott eszébe. Mielőtt válaszoltam volna, a kiskörút meg az öreg Karikó jutott eszembe a sarokházi felirat fölött az emeleten. „A Halápi Katika is meghalt” – mondtam hangosan, megfeledkezve róla, hogy Ildi nem is ismerhette, azt se tudja, ki az a Halápi Katika.